

26 Μαρτίου 2020

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Όσα δε μπορεί να κάνη ο πλούτος μπορούν τα λείψανα των μαρτύρων!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=487564>

δ'. Διότι δεν υπάρχει, δεν υπάρχει τίποτα πιο δυνατό από κείνον που έχει ριζωμένο μέσα του το φόβο του Θεού με πολλή προθυμία, αλλά κι αν φωτιά, κι αν μαχαίρι, κι αν θηρία, κι αν ό,τι άλλο τον απειλούν, όλα τα περιφρονεί με ευκολία μεγάλη, όπως ακριβώς και η μακαρία αυτή Δροσίδα.

Όταν δηλαδή άναψε τη φωτιά ο τύραννος, γιατί δεν την έριξε σε βάραθρο, ούτε την αποκεφάλισε, για να μην της κάμη ευκολώτερο το κατόρθωμα με τη συντομία της τιμωρίας, αλλά μεταχειρίστηκε τη φωτιά θέλοντας με τα θέαμά της να χτυπήσει το φρόνημά της και να υποτάξει την αδούλωτη ψυχή της.

Όταν λοιπόν άναψε τη φωτιά και το καμίνι φλογιζόταν κι ανέβαινε σε μεγάλο ύψος, την είδε η μακαρία κι άναβε κι αυτή από ζήλο και ζωήρευε στη φλόγα του πόθου του Χριστού, καθώς ήρθαν στο νου της οι τρεις νέοι και σκέφτηκε ότι μπαίνει κι αυτή στο δικό τους αγώνα και βαδίζει για τα ίδια στεφάνια μ' αυτούς.

Κι όπως οι μανιακοί δε βλέπουν τίποτα όπως είναι, αλλά κι αν δουν ξίφος ακονισμένο πέφτουν εύκολα πάνω του, κι αν δουν φωτιά, κι αν βάραθρο, κι αν γκρεμό, κι αν πέλαγος, κι αν ό,τι άλλο, άφοβα ρίχνονται σ' όλα, έτσι ακριβώς κι

αυτή.

Μανιακή με μανία όχι τέτοια, μη γένοιτο!

Αλλά με άλλη, πιο σεμνή από κάθε άλλη φρονιμάδα, και ποτισμένη με τον πόθο του Χριστού, δεν έβλεπε τίποτα ορατό.

Είχε ανυψωθεί προς τον ουρανό κι είχε μεταφέρει την ψυχή της εκεί, γι' αυτό και τη φωτιά δεν τη θεωρούσε φωτιά, αλλά δροσιά.

Γι' αυτό κι εγώ τη φωτιά εκείνη τη λέω πηγή καθαρώτατη νερών, και βαφή θαυμάσια και καμίνι.

Γιατί όπως το χρυσάφι στο καμίνι, έτσι και η ψυχή της μακαρίας εκείνης γινόταν καθαρώτερη με τη φωτιά αυτή.

Έλυωναν δηλαδή οι σάρκες και ξεροψήνονταν τα οστά, και κατακαίονταν τα νεύρα και τα υγρά του σώματος έτρεχαν από παντού, η πίστη όμως της ψυχής γινόταν σταθερότερη και ζωηρότερη.

Κι ενώ εκείνοι βλέποντάς τα αυτά τη νόμιζαν ότι χάθηκε, αυτή καθαριζόταν περισσότερο κι όπως το χρυσάφι σαν στέκη και το βλέπη ο ανίδεος να λυώνη και να χύνεται και να γίνεται ένα με τη στάχτη, το νομίζει ότι χάθηκε και καταστράφηκε, ο τεχνίτης όμως κι αυτός που τα γνωρίζει καλά αυτά, ξέρει ότι έτσι γίνεται καθαρώτερο κι ύστερ' από το λυώσιμο το βγάζει από παντού και το μαζεύει λαμπερό, έτσι ακριβώς κι εκείνην, ενώ οι άπιστοι, βλέποντας τη σάρκα της να λυώνη και να πέφτη, ενόμιζαν ότι στάχτη γίνεται και σκόνη, οι πιστοί ήξεραν πάρα πολύ καλά ότι λυώνοντας βγάζει από πάνω της κάθε κηλίδα και άφθαρτη όπως είχε γίνει, ανυψώνεται λαμπρότερη.

Και μέσα στη φωτιά ακόμα, πριν από την ανάσταση, νικούσε τις εχθρικές δυνάμεις με τρόπο σπάνιο, γιατί οι διαλυμένες από τη φωτιά σάρκες αποτελούσαν φόβητρο για τον εχθρό, κι έπαιρναν δρόμο την ίδια στιγμή.

Κι όπως στρατιώτης γενναίος που σηκώνει πάνω του όπλα χάλκινα, τρομάζει τους πιο δειλούς από τους αντιπάλους του ακόμα και με το θόρυβο των όπλων, έτσι ακριβώς και τότε η μακαρία Δροσίδα.

Με το δέρμα της που καίγονταν έδιωχνε μακριά τις δυνάμεις εκείνες κι όχι μόνο μ' αυτό τον τρόπο, αλλά και μ' άλλον το ίδιο σπουδαίο.

Μόλις μπήκε στη φωτιά, ανέβηκε ψηλά ο καπνός και γέμισε τον αέρα, κι έπνιγε όλους τους δαιμόνους που πετούσαν στον αέρα, έδιωχνε το διάβολο, καθάριζε από κάθε κακό όλη την ατμόσφαιρα.

Κι έτσι, επειδή μολυνόταν με τον καπνό των ειδώλων, ανέβαινε ψηλά άλλος καπνός, που καθάριζε τη βρωμιά που έφερναν εκείνα.

Μα και με πηγή μπορεί κανείς να παρομοιάση εκείνη τη φωτιά.

Γιατί σα να είχε βγάλει το ένδυμά της στην πηγή και δροσέρευε το σώμα της, έτσι σ' εκείνη τη φλόγα είχε αποθέσει τη σάρκα της από κάθε ένδυμα ευκολώτερα, γέμιζε φως την ψυχή της και βάδιζε γρήγορα για τον νυμφίο της τριγυρισμένη τιμητικά μ' αγγέλους.

Αφού το Λάζαρο εκείνο τον πληγιασμένο, άγγελοι τον πήγαιναν στους κόλπους του Αβραάμ, πολύ περισσότερο αυτήν να την ωδήγησαν τιμητικά, αφού την παράλαβαν από το καμίνι σαν από κάποια ιερή παστάδα και θάλαμο νυφικό, και την ανύψωναν προς τον ουράνιο νυμφώνα.

Μα για ποιο λόγο και βαφή την είπα εκείνη τη φωτιά;

Γιατί σαν πορφύρα βασιλική βαμμένη σε θαυμάσιο χρώμα, στελνόταν προς τον ουράνιο βασιλέα κι ανέβαινε πάνω στις ουράνιες αψίδες με θάρρος πολύ, ενώ ο ίδιος ο Χριστός μ' αόρατο χέρι σκέπαζε το άγιο κεφάλι της μάρτυρος και τη βάπτιζε στη φωτιά όπως στο νερό.

Ω θαυμαστή φωτιά τι θησαυρό που έκλεινε μέσα της εκείνη τη σκόνη και τη στάχτη, που ήταν πιο πολύτιμη από κάθε χρυσάφι, πιο ευωδιαστή από κάθε μύρο, πιο σπάνια από κάθε πολύτιμη πέτρα.

Όσα δε μπορεί να κάνη ο πλούτος και το χρυσάφι, αυτά τα μπορούν τα λείψανα των μαρτύρων.

Γιατί το χρυσάφι δεν έδιωξε ποτέ αρρώστια, ούτε απομάκρυνε θάνατο, ενώ των μαρτύρων τα οστά και τα δυο αυτά τα κατώρθωσαν, τόσο στην εποχή των προγόνων μας, όσο και στη δική μας.

Κι αυτά όχι μόνο εμείς, αλλά και οι δίκαιοι που έζησαν προ Χριστού ξέρουν να τα φιλοσοφούν σωστά, όταν όλοι έφευγαν από την Αίγυπτο κι ενώ άλλοι παίρναν μαζί τους ασήμι κι άλλοι χρυσάφι, ο Μωϋσής όμως προτίμησε να πάρη μαζί του αντί οποιοδήποτε πλούτο τα οστά του Ιωσήφ, και τα έφερε στον τόπο του σα θησαυρό μεγάλο, που έκρυβε αμέτρητα αγαθά.

Απόσπασμα από την ομιλία του Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου «Εις την αγίαν Δροσίδα και εις το να θυμάσαι το θανάτο», όπως δημοσιεύεται στην σειρά τόμων «Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα, Κείμενον – Μετάφρασις, τόμος ε', Εγκωμιαστικά (β)», των εκδόσεων ο Λόγος. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Κων. Λουκάκης.